

Reningsborg
hjälpande händer

NÄR DRÖMMAR BLIR VERKLIGHET

- **Mina drömmar har gått i uppfyllelse. Även de jag inte ens har vågat drömma om, har inträffat!**

Camilla Tarnvik möter upp mig på Reningsborgs second hand-butik i Angered. Hon kommer direkt från skolan där hon går på linjen Bild och Form.

Kameran åker fram ur ryggsäcken när hon får syn på en vacker fågelbur i butiken. Allt som kan inspirera behövs till vårens arbetsprover till högskolan.

- Jag har ända sedan jag var liten tyckt om att måla och vara kreativ. En av mina största drömmar är att få gå på konsthögskolan! Skol- och tonårstiden blev dock ingen lyckad tid för Camilla. Hon hamnade i fel sällskap och fastnade under en ganska lång tid i festande och alkohol och så småningom droger.

Camilla kom till Reningsborgs Boende hösten 2002. Det var en trasig tjej med svåra upplevelser bakom sig. Många år av drogmissbruk, tre perioder på LVM-hem och även LVT-behandling då hon under en period tvångsmedicerades. Öppet och ärligt berättar Camilla om sitt liv.

- Jag började med knark när jag var runt 17 år och höll på fram till 25-årsåldern. Vissa perioder höll jag mig ifrån drogerna, men då blev det alkohol istället eller också gick jag på mediciner som läkare skrev ut.

- Jag var en rastlös själ när jag var ung. Jag ville inte ha tråkigt, sökte mycket spänning och utmaningar. Jag ville bestämma själv men var samtidigt livrädd för att bli vuxen.

Alkohol och sniffning blev inkörspporten till en "spännande" värld för Camilla, en värld som var så olik ett "vanligt liv" som bara var möjligt.

- Vi festade, snattade och jag misskötte skolan. Jag trivdes aldrig där. Jag hade egentligen läshuvud, men inte någon motivation. Jag hade vänner, men när relationerna av någon anledning inte fungerade, bytte jag bara ut dem.

I början av 90-talet kom Rave-festerna till Göteborg. Tidningarna var fulla av detta nya fenomen. Camilla och hennes kompisar hängde på.

- Vi tyckte det lät jättehäftigt! Det här var något annorlunda. Häftig musik och häftiga äldre killar som vi såg upp till. De levde det där självständiga livet utanför samhället som jag längtade efter. Hela livsstilen tilltalade mig.

Före rave-festerna hade Camilla aldrig testat knark, men där försågs hon och tjejkompisarna med hasch.

- De äldre killarna tyckte vi var gulliga och söta och vi blev väl kära. De kom tillbaka med amfetamin. Jag ville testa allt som var spännande och var tyvärr inte svårövertalad.

Familjesituationen förvärrades och skolan fungerade sämre och sämre. Camilla var ständigt utan pengar och tyckte att hon aldrig fick göra som hon ville. Allt var jobbigt. Knarket fick egentligen inte Camilla att må bra, men hon mådde så dåligt tiderna emellan drogerna att knarket tog överhand.

- Ångesten var väldigt stark när jag var nykter och drogfri. Ingenting fungerade ju egentligen för mig. Jag umgicks nästan bara med de som levde som jag och jag började använda även tyngre droger som LSD och extacy. Starka och dyra grejor, men en utmaning att få tag i. Återigen något som var spännande för mig.

Alla pengar gick åt till drogerna. Hon stal hemma, snattade i affärerna, tiggde om pengar från släktingar.

- Jag var fruktansvärd mot min familj och andra vuxna. Utnyttjade de som var snälla mot mig. Jag var alltid ute efter något och var mycket manipulativ och självcentrerad. Det var alltid synd om mig och ingen fick säga emot mig. Det var otroligt jobbiga år.

- Jag har alltid haft en skräck att bli inlåst, så jag stal aldrig för några stora belopp eftersom jag var så rädd för att hamna i fängelse. Tyvärr blev jag ju inlåst senare på LVM-hem som är som ett slags fängelse...

Så kom vändningen i Camillas liv. Hon var uttrött på LVH-hem och behandlingar. Hon hade hållt sig nykter rätt länge, men behövde hjälp. Först sa hon nej till platsen på Reningsborg som socialtjänsten rekommenderade, men efter en tid gick hon med på studiebesök.

- Jag blev imponerad av barackerna, att man fick en egen lägenhet och egen TV. Jag fick direkt bra kontakt med en del utav personalen vilket gjorde att jag ändrade inställning till Reningsborg.

Camilla flyttade in och blev kvar ett och ett halvt år. Allt var inte smärtfritt, men resan till nykterhet och ett bättre liv som hon påbörjat, fortsatte hon under tiden på Reningsborg.

- Jag blev väldigt väl mottagen på Reningsborg, berättar Camilla, och värmen personalen gav mig betydde mycket. Min kontaktperson hade personlig erfarenhet av ångest. Även om den ångesten inte berodde på droger så kände jag att jag blev förstådd.

- Det var också oerhört viktigt för mig med ett eget ”kryp-in” där jag fick vara ifred. För det är tröttsamt att bo på ett boende. Man funkar inte alltid ihop med alla de andra på boendet och man längtar efter något helt eget. Det var en person som jag inte tålde under hela min tid på Reningsborg. Men nu efteråt är vi goda vänner och det har lärt mig att alltid ge människor en andra chans! Jag har använt den lärdomen på andra områden i mitt liv: att allt kan förändras!

Camilla började plugga på Reningsborg. Läste in gymnasiet och det visade sig att hon hade en mycket starkare motivation inom sig än hon själv kunnat ana. Skoltröttheten satt inte i längre och hon läste in alla tre gymnasieåren.

Hon flyttade ut från Reningsborg till en lägenhet, ordnade med extrajobb under skoltiden och fick så småningom fast anställning på Stadsmissionen. Nu, tre år efter flytten från Reningsborg, målar hon på heltid på folkhögskola med ytterligare en dröm i bagaget: att bli konstnär och att på heltid få använda sin kreativitet. Konsthögskolan hägrar och arbetsproverna skall in i vår.

Reningsborg
hjälpande händer

Reningsborg är en kristen organisation och många i personalen har en personlig tro på Gud. Camilla var inte själv troende och hade inte fått någon kristen uppfostran, men via olika behandlingshem hade hon stött på kristna människor. Hon följde med till alpha-kurs i en kyrka och trivdes i den miljön där alla frågor fick ställas.

- Jag trivs där det är högt till tak, förklarar Camilla. Där det finns plats för frågor, tvivel och mångfald. Jag har svårt för trångsynthet. Det var också därför jag trivdes på Reningsborg. Där fick liksom alla plats. De kristna vänner jag fick under tiden på Reningsborg levde som de lärde och genom den vänskapen blev jag intresserad av Gud.

Camillas liv hade kunnat se mycket annorlunda ut, men hon valde att kämpa för sin drogfrihet. Tron på sig själv och stöd från omgivningen hjälpte henne igenom. Hon har en stark drivkraft inom sig och den lyser igenom hela hennes personlighet.

- Det är hur man lever som är det viktiga, poängterar Camilla. I skolan träffar jag många ungdomar som är drogromantiker och som tror att de kan bestämma själva över sina liv.

- Jag har ju själv upplevt baksidan av droglivet, men jag vill inte bli någon moralkärring så jag pratar inte så mycket, utan försöker istället visa mer hur jag lever nu och vem jag är.

- Min lillasyster och min pappa lever fortfarande i missbruk och det som jag tror påverkar dem starkast är inte mina ord, utan att visa att jag lever ett bra liv nu. Utan droger. Att de drömmer jag hade har slagit in. Det är det starkaste man kan göra för att påverka en annan människa.

Ingela Enetjärn